

Miha Javornik

Rekviem za Mehiko

Te zime si ženska, nemirna kot vsako, držiš v roki letalsko karto, pravzaprav bi raje šla domov, se zarila v blazine svoje samote. A toplota južnih krajev, ki raztopi ledenino srca, te potisne v letalo, nagneteni smo in postaja zadušljivo. Letiš, okvirjena z vsemi temi naključnimi ljudmi. Ne sprostiš se, zato si kupila steklenico *scotcha*.

Opazuješ migetanje luči največjega mesta pod tabo, ki se noče končati, nekje iz spomina priplava misel na nevarnost, ki požene srce. Ciudad de Mexico.

Na 2240 metrih ni občutka, da se dušiš, ker ni kisika, ne čutiš jezera pod nogami, kajti nekoč je bilo tu jezero, danes sredi mesta ribniki, Chapultepec, leseno mesto muzejev, nekoč so bili tu Azteki ali *meh-shee-kah*, od koder danes Mehika, in na trgu Zocalo ogromna zastava orla, ki drži v kljunu kačo – tu sta se srečala bogova neba in zemlje in danes je to mesto več kot dvajsetih milijonov in vse žužnja. Centro Historico, Zona Rosa, Plaza de la Republica, Paseo de la Reforma, Marija Guadelupska, polno podrtih hiš kot povsod, stolpnic ni, zemlja močvirna.

Brez imena si, ko stopiš v kaos, in objame te vonj hitečih ljudi. Pogled najde *taxi autorizado*, zdi se ti, da je to mesto taksistov in vsi so beli in zeleni in vsi so hrošči (s še edino tovarno hroščev na svetu), eni imajo registrsko dovoljenje na šipi s pečatom, druga so ponarejena, tvegaš, če se kar usedeš in potem te odpeljejo v temen konec sveta in daš jim glavo ali denar, toliko hroščev ni nikjer več na kupu, preprišaš številko licence na šipi, bodi previdna, so ti rekli doma. Mesto zaduha prešerno in razigrano. Od nekod diši.

Tvoja soba je v *so cute backpackovskem* penziončku tik ob katedrali na Zocalu, podobnem vatikanski ploščadi sv. Pavla. Pozneje vidiš, da se v večeru spremeni v sejmišče plesalcev, žonglerjev, pevcev, kioskov s hrano, plastičnimi ropotuljicami

in majicami *I love Mexico*. Zjutraj se prebujáš v postelji z mlado Američanko, iz New Yorka je, ki ti v petnajstih minutah pove zgodovino, zadovoljna si, ker mora zgodaj v službo in ne bo se ti treba ljubiti. Prijazna je in všečna, ko si z eno roko natika črno prosojno nogavico, z drugo ščetka zobe.

Jutro se nenadno zvrne v vroč dan na piramidi sonca ostankov azteškega mesta Teotihuacan, starodavna azteška prestolnica z začetkov prvega stoletja v slogu *talud-tablero*, vse hiše s stopnicami proti vrhu, s palačo na njem, več jih je, razkošnejša je, s freskami v rdeči, s piramido sonca na sredi, tretji največji na svetu in vedno tri (spomniš se Gize!), druga je v čast sveti ptici Quetzal, ta sedež velikega svečenika z žrtvenim oltarjem globoko v drobovju, na levi naprej po avenuiji mrtvih je piramida lune. Tu si odrežeš kos pokrajine, da jo boš še dolgo zatem barvala doma z vso tukajšnjo rjavo, ki se zvečer spremeni v srebrnino sanj. Vidim te, kako stojiš na vrhu hiše magov in široko razprostrtih rok (tako so ti rekli, je treba) iščeš duha, da napolni tvoje željno telo ....., ampak ti si preobčutljiva za svet, utrujena od pisanja mojih nesmislov, vklenjenih v jezik, ki ne more biti tvoj, ker iz njih ne zna narediti tvojega telesa.

Ko ležiš takole široko razkročena in ti ventilator zatohle podstrešne sobice privzdiguje moj smisel v Oaxaci, prestolnici zvezne države Oaxaca, petsto kilometrov od glavnega mesta na jug, kamor te spušča avtobus po serpentinasti poti navzdol, kjer domačini postavijo *topas*, oviro na cesti, tako greš po polžje, oni pa skozi okna stegujejo banane in glinene posode – kupi, kupi poceni. V centru prijeten španski kolonialni stil, za trenutek se zdi, da si v Evropi, sediš na terasi ene številnih gostiln, ko pod tabo na trgu nekdo igra gunitvist, požira ogenj, kriči. Vse ulice so štirikotne, podobne kockam sladkorja, da moraš vprašati za pot domov, bi se do konca zaril vate, razbrizgal med krike pohlepa svoje seme, a tega že dolgo več ni.

Zakaj je današnji dan tako utrujen, tlaki na ulici tako široki, ljudje pa prijazni, da težko hodim vedno ob tebi. Ostal bom raztresen okrog cerkve sv. Dominga med vročimi poljubi kipečih teles. Zakaj sem tako ploden v svoji nemoči, ko bi bilo bolje sanjati se nad vsem. Kje si, da me zasanjaš v spokoju ničesar? Res, tega že dolgo več ni v poznem vetrovnem popoldnevu (piha nenavadno sveže) v Tuxtli Gutiérrez, ko ješ nenormalno velik kos sahartorte, se zazidaš nasproti mlaskajočega mene, ki nima več ničesar reči in brboče neslanosti, kot že vso pot in vselej doslej. Si me imela kdaj res rada? (Hočem slišati: nisi, nisi, nisi – naj pride bolečina, naj se vrne moč podob.)

(Premor za blodnje. Misel na Pessoa. Belina Saramaga. Ponižaj me, da izjočem puščavo, izsanjam belino ljubezni.)

“Pojdiva na potovanje,” si mi rekla, “rada bi izvedela kaj o življenju drugače!”

Pot naprej je vseskozi enaka v enakomernem trepetu telesa, s kaktusi na obeh straneh na rjavem sprhnjenem drobirju, kjer se mesijo ostružki besed v spomin prvega dne v kavarni na začetku podhoda in je srce črpalo hlastno tvojo nemirno modrino, te v sanjah prižemalo nase, ne meneč se za črno ogrinjalo, v katero si zavijala svojo krhkost.

Kako čudovito mesto San Cristobal de las Cassas:

– o, kako prijetno je počiti na vrtovih malih haciend, teh nevsiljivo prikupnih hišic iz kock s črnimi žarečega oglja očmi, ki kažejo bele zobe in te vabijo k indijanskemu prigrizku in diši po kavi, kajti tu na začetku Chiapasa jo gojijo iz Afrike prinešeno že stoletja;

– o, kako očarljivo je v večernem mraku sedeti na stopnicah Ex-Conventa de Santo Domingo, ko luč razgrne manuelistično prefinjenost pročelja;

– tu je lepo in ti črnih sončnih očal, čedna pička s trdim izrazom zakrivaš plašni pogled. (Kaznoval te bom v nedrju kavarne Revolucion, kjer piješ kavo in kjer so nekoč igrali Buena Vista Social Club. Strgal bom izzivalni joškovnik, naj se njegova vsebina strklja na mizo, tresoč od sle.) Na levem delu z vodnjaki in otroškimi kričanjem prekritega trga čemi drobna indijanska starka z rahlo upognjeno roko naprej, polna nemira in sramežljiva. Njene oči se v globini trenutka sreče zazrejo vate, ko ji zdrsneš kovanec, ki obema prinese zadoščenje, hipno toplino. Ne maraš ljudi, ker si šibka v sebi, in od tod moje solze, ki jih mukoma zlivam navznoter. Saj se nikoli sploh nisem upal vprašati, kdo sem, samo ljubil sem, v silnem nerazumevanju porazov bruhal in pisal, trgal, odhajal na vse daljše sprehode v svoj svet sredi šumečega trsja in vonjive trave, ki me je vabila, naj nanjo spustim svoje seme, me tešila v strahu pred vse večjim porazom pogleda, zavračala si me ob vse hujših krčih telesa, biti sam v samem sebi vse. Moja nemoč preživetja v bolečini praznine ob tebi, ki ji kovanec s koščenege roba s trga vodnjakov da smisel. Sem ti hvaležen? Tvoje besede, tako podobne mojim, da me je strah.

Oditi jutri v konec neokrnjene narave na meji z Gvatemalo, tu se Chiapas konča in reka teče po sredi, mejna reka, po kateri plavajo krokodili in zevajo na soncu, ki se soparno pokaže izza džungelskih oblakov. Ljudje tu živijo ubožno, insekti so sitni, debel repelent si je treba natreti v obraz, blizu čez vodo, ki je meja, vozijo čolni turiste in zelene banane, druga pokrajina, močnejša vlaga. Velike črne oči Indijancev prikimavajo, so z drugega sveta, kako naj jih razumem, kako nadaljujem? Šest ljudi za veliko leseno mizo, da komaj vidiš čeznjo. Kura, pečena v dimu, hrusta. 3 x 2 človeka v džungli, ki si nimajo kaj povedati, zato tiho glodanje povsem do kosti. Vsak zamišljen v svoje:

– v vožnjo po mehiško-gvatemalski reki, kjer se na deblih iz vode široko odprtih ust sonči krokodil;

– v ostanke majevskega mesta Yaxchilan globoko sredi džungle, kjer z dreves kričijo opice;

– v labirint, skozi katerega moraš, da najdeš vhod.

Sediš na okroglem kamnu, na njem so še vedno ostanke živo rdeče, s katero je bilo prekrito vse mesto, ta bleščava kralja Jaguarja pred petnajstimi stoletji.

Pri nas je tri zjutraj. Spiš? Spal bi rad s tabo.

Džungelska vlaga premoči telo, najina duša počiva na ozki strmini temeljskih stopnic sredi katerih še danes živi rdeče-modri sprevod v belo opasnih teles na čelu s falusom vladarja. Preboden je, iz njega teče kri, da prebudi

zemljo in Quetzoqoatla, božjega ptiča in kačo, vladarja zgornjega in spodnjega sveta. Jaz sem tvoj Quetzoqoatl in ti si moja zemlja. Toliko znanja in umetnosti, ki zgineva sredi krščanstva, ki za nekdanje bogove še vedno zahteva svoja imena. Nenehna maskiranja že davno poznane resnice. Vem, da je resnica le prvo rojstvo in vsa pot le prekrivanje izvorne golote, nemoč, da jo v zenitu življenja spoznaš in priznaš. Rojstvo tvoje čistosti in nebogljenosti in vsakič znova spoznanje, da je vse, kar prihaja zatem, le spomin na nikoli več mogoče. Krožna ponavljanja vnaprej poznane izgubljenosti, ki jo zakriva igra tvoje moči. Kje je sploh moje ime v tvojih besedah ljubezni? Kako naj prenesem svoj jezik v tvoje telo, oba tako blizu, preblizu? Kako naj razcvetim besede, ki so ljubezen, da ne ovenejo v neskončnih porazih spomina?

V njih nikoli ni prostora zame: poigraj se, pofukaj me, razbesedi me, razloži me, jaz sem tvoj sachermazochovec!

“Kaj takega!”

Sredi džungle čez majave brvi pod škornjem cmokajočega blata, deročih rečic, ki se sprimejo v kaskade razpenjenih voda, se vrtili v krogu polnem vlažnega zelenila, ki duši vzdihne. Če znaš biti nežen, te lahko boža. Podoba za podoba širim v spomin, znotraj katerega se v neznano spreminjajo drobcu celote. Vse je neusmiljeno naključni zamah besede, ki rešuje védenje. Okruški zdobljenega zrcala, da se sestavi svet na dolgih krožnih poteh. Vsakič isto, vsakič drugače. Kolikšen užitek je mogoče doseči z bojevitostjo mesenih besed, ki ne zmorejo biti telo, a sušijo se enako!

Navlažiti besede v omračenosti nemira. Strah in sram sredi svojih besed, ki mi ne pustijo do tvojega telesa, izženejo up. Ko te ni, ne morem sejati, ko ni semena, besede osušijo v kepe sprijete prsti, nihče več v meni ne oživi.

Zjutraj pri +7 vranjih las, obupano črnih oči, zamazane modre bunde, pohabljen v kolku šepa proti tebi otrok, se ustavi pred tabo, pokaže nate s prstom – 1 pesos. Sediš na kamnitem nadzidku avtobusne postaje, oblečena si v kratko črno krilo, spodrezano ob strani, da se vidi golo meso. Kadiš iz desne roke, ki je samozavestno nagnjena čez levo koleno, iz nje se smodi pomembno, samozavestno. Odkimaš. Rečeš NE in pljuneš cigaretni bljuvek, tako močna in nepristopno zanimiva, da bi te bilo treba ponižati. Ponoví in ti si popraviš razporek, z roko zdrsiš po krilu, ga očistiš prahu avtobusne postaje in otroka naproti. Brezbrižnost kot skrivanje joka in ljubezni do ljudi. (Zadovoljen sem, da si to spoznala.) Pankrt nekaj časa stoji, ko ne dobi nič, se obrne, požene k drugemu belcu, vidiš, da ena noga zaostaja, prehiter je, pade, rahlo zastoka, potem ga ne vidiš več. Bo kdaj izvedel ljubezen?

Hočejo ti očistiti čevlje na avtobusni postaji, umazane imaš do onemoglosti od jezerskega blata, Lagos de Montebello, 59 je jezer in vsa različnih barv, kjer namakajo trnje in se ptiči krakajoče spuščajo globoko pod gladino, pravijo, da voda teče vanje vse od Aljaske pod zemljo navzdol in se tu izjoče v bisere mavričnih barv, močno piha, čeprav nekdo plava in kaže svoje bele zobe, zdi se ti poniževalno, zato si groba (kot navadno!) in postanem žalosten. Moje srce bi

ga objelo. Zdaj vem, da sem zato sam in tako pogrešam ne biti osamljen. Spomnim se, kako si mi julijskega dne v senčno/sončni kavarni vzela sproščeno. Te poslušal, ko so se ljudje začudeno ozirali, kdo kriči, kričala si ti, da te moram poslušati. Prav. Vedno. Hočem. Mene bo sčasoma vse manj in vse bolj bom jaz sam. Potem se zvečer pri meni zgodi veliko pozneje vsa nevroza besed na kupu, to silno praznjenje, ki je rodilo potrebo po praznjenju telesa. Brez ljubezni sem porival, a povsem sredi nje v sli po njej in veri vanjo, da obstojim ponavljajoč zloge, ujet na mestu ne vem več katerih besed. Silni krč telesa, kot že tolikokrat v tvojem objemu, kot bi nekaj že vnaprej v meni vedelo prihodnost. Onemoglo zavračanje s silno slo biti zaznamovan z njegovim sokom.

Jebi se ti, če se že jaz ne.

Ubitost splesti telo in dušo. Dolga praznina neizpoljenosti. Pravkar ujeta figura večnega črno-belega preigravanja opojne bolečine. Jezik postane suh, usta se ne odpirajo več.

K tebi prisede prijeten fant z Nove Zelandije, širokih belih zob, hoče se pogovarjati s črno oprijeto majico poganjajočih prsi, ki jih ne smem več objeti. Poltenost in jaz zamrem ... ..!

Potem se meso razmakne na nenevarno bližino. Pogled steče o vsakdanjih stvarih, a v njegovem pogledu ostane sla po posedovanju. Umik. Jaz med vama, ki se zdaj smehljam vajini nenevarnosti. Pojavi se utrujenost, ki me zaklene v besede, ne morejo se odpreti. Beg v tišino. Pot, polna ovinkov navzdol z betonskimi ovirami na cesti. Avtobus se ob vsaki ustavi, jo zajaha in zaječi, ko pade navzdol. Spati ne morem, kaznujem se za lastno nemoč pred modrino očesa, ki pluje v meni.

Danes plavaš skupaj s pokrajino neskončne zelene s konji na paši ob vodi Emiliana Zapate. Nenehni pregledi vojakov na cesti, ki vnašajo nemir na poti po Chiapasu. Ob cesti hiše iz blata, elektrike ni, v cunje oblečeni pamži, ki tečejo za avtom in ponujajo banano: "Dos pessos, dos pessos!" (Spet isto!) Ti sediš v belem klimatiziranem kombiju belih ljudi, za šipo velike rjave oči iz blata lakandonijske džungle. Mehiška perverznost. Tretjerazrednost majevskih potomcev, mimo katere teče zelena reka turistov ob bleščavi kralja Jaguarja – Bonampak. Tako blizu skrivnostim sejbe – božjega drevesa, tega veziva neba in zemlje v večni menjavi rdeče, ki rodi energijo, bele, da te ponese k ekstazi, črne, ko umiraš v rumenilu smrti. Majevski križ, to živo bitje, na katerem so rože, razprostrti rok s pogledom glave na sever, od koder prihaja dež, da zalije osušene ustnice in poveže izgubljeno zemljo z višavo prevzetnih besed. Moja duša na nebu in v jeziku, ki ju žrtvujem za srečo.

V cerkvi San Juan Chamula, pisano okrašeni lampijončki vseh barv, prižgeš svečo, ki naju poveže nekoč.

Notranjost cerkve premakne tvojo roko v mojo. Na tleh so iglice bora, med njimi vsepovsod sveče odsevajo zamaknjene poglede sedečih, ki iščejo mir. Ustnice se neslišno premikajo, besed ni, na levi vitrine svečenic, na desni

moški v papirni obleki in same rože. Na koncu stene praznina s sliko padlih v pekel, ob njej prislonjen krščanski križ, potem krstilnica. Usodna zmota Moctezume, ki z vzhoda počasti Hernana Corteza, tega konkvistadorja, ki so ga imeli za Quetzalcóatla, pa jih je ubil in nikoli ni več azteškega carstva potem.

Do konca dneva ostanem v belem, drobci ogledala, ki ga sestavljam, oprasnejo telo. Plačevati greh, ki so ga storili drugi (le kdo?), vsak dan sproti med temi ljudmi, ki živijo z *mariachijem* na ustih. Prepovedani pogovor, zamaskiran v večni monolog samega sebe, kjer sence črepinjastega časa mečejo strašljiv odsev mojega življenja. Bolečina, ki jo prizadeneš telesu, zate bom storil vse, samo ne prestavi me zgolj v podobo zrcala.

Yucatan – majevska beseda za “ne razumem, kaj govoriš.” Ponosno kolonialno mesto belih pročelij in tlakov, v katere so vzdane še bolj bele luči prestolnice Mérida.

Kako široko te sprejme vase, ko se utrujena premikaš od kamna do kamna, počil bi na klopci, park je razigran, vendar ona hoče še. Urezal sem se vate, zadril odblesk svoje nemoči. Me nežno ovila v nerazložljivo belo in bolj se trgam, skrbneje vozla pletivo za dočo. Jaz pa nemočno zidam besede iz blata, k rojstvu novega dne, ta moj Popol Vuh, edina ohranjena sveta knjiga Majev, kjer so zapisane besede Tistega, skritega pred vsemi, ki vidite in mislite: velik je bil opis in velik je bil čas, ko sta bila narejena nebo in zemlja, njuna oblika v štirikončni zarezi, ki je vzredila mejo. Stvarnik, Oblikovalec, Mati in Oče življenja, ki dihaš vsepovsod in ki si me obsodil na trpkost, ti tempelj nenehnih molitev za spravo med njima: moja zemlja in moje nebo – kako?

Še vedno ne čutiš? Ali samo ne razumeš?

Jutranja sparina podstrešne sobe z zamreženo lino na hrupno ulico ob šestih prinese zgodnjo razdrobljenost in misel na umik. Nekaj nad mestom na ostankih majevskega templja, ravno dovolj, da ne čutim vročine rumenega mesta, kamor sežejo glasovi vrenja od spodaj, sediva v drevesu in poslušam ščebetanje ptic. Pogled levo od sonca skicira v poldanji meglici stebričaste zvonike samostana Antona Padovanskega, te prve znanilce katolištva na indijanskih tleh med dvanajstimi piramidami mesta Izamal. (V vsakem kraju najprej poslikaš cerkev, da ne pozabiš razkola duha in telesa, ki te obseda.) Prijetno je, ko hladne zidove napolni zdrava radost z bobni na koru, kjer pojejo džez alelujo. Ubijejo krščansko monumentalnost trpljenja v zvoku veselja, razvedrijo tesnobo žrtve.

Čakam, da me odžajaš z besedo. Večerno morje je povsem mirno in tam daleč se spaja z nebom. Tišina vsega. Krik je izčrpan.

Dolga belina morske obale iz rožnatih školjk. Potrkavanje čolnov na jeziku valov. Njihova govorica pomirja in soncu pustiš, da oblije telo. Fregate krožijo v nebu. Nad očmi se pojavi obraz deklice, ki ponuja morje. Zaprem ga vase, ostanem srečen za hip, ki ga ne smem izreči. Besede jezdijo valove, mirne, enakomerne, obrnjene v levo. Med mano in soncem vidim slok vrtinec bele svetlobe, ki jo pošljem tebi. Leto dni bega, da stvari dobijo obliko, še vedno s

sencami, izmuzljivimi znanilkami strašljivega miru. Obsesivna analiza tistega pogleda, zdobim se v morje.

Samo takrat, ko si blizu drugemu glasu in ljubil bi se s tabo, on pa poje v naročju drugega krika – tedaj duša razpolovi telo v besedo, ki ji dam ime ljubezen. Za njo nastopi nemost in v zrcalu samega sebe razpadeš v morju.

Ti, gospodarica moje govornice, ki me siliš kričati, jaz pa želim tvojega objema, ko greva z ladjico gledat rdeče ptice na ustju reke Nevemvečkatere, ki razprostirajo krila sredi mrtvega gozda, umorjenega od soli, in gledaš te svoje ptice, zato sva se peljala sedemdeset kilometrov, mene med njimi ni!

Toliko belih ljudi neznanih govoric na nepreglednem pohojenem pesku. Njihove besede govorijo veselje, jaz ležim zakopan med njimi v strahu, da ne odtisnejo stopinje v moje telo. Rad bi se premaknil, a zaspim, ker ne zdržim biti več utrudljivo pri miru (le kdo me bo varoval!). Prav blizu je otok s sejbo na sredi med indigom vseobsegajočega morja. Iste sanje, iz katerih kot vedno nekdo maha, pridi. Objel bi beli hotel, to počivališče duše v srebrnini sanj.

Kroženje. Ti dnevi so brez konca žalostni in čudno lepi. Ti ljudje pa se približujejo in vseprek govorijo. Stopnice, ki so vodile k srečanju, so ostale, ostal je molk mimohoda in razpoka, v katero je zdrsnil pogled išoč oči – ujeti lesk spoznanja – ki so že davno odšle, ostala je rana. Izgubljanje sukanca v ponavljanju istih vbodljajev. Ne znam več zaupati vzorcu, ki sem si ga namenil. Prezapletenost resnice. Hočeš se ukvarjati z drugim, pa se s sabo ne moreš. Če prideš na pot, te pohodim. Vrniti se v sanjah k začetku drugače. Čakam, da bo nehalo deževati. Utrujene ure celega dne v Cancunu.

Cancun je najbolj znano mondeno letovišče na Yucatanu, namenjeno ameriškim petičnežem, ki zabijajo čas z igranjem golfa na umetnih zelenicah in se dolgočasijo po *shopping mallih*, njihov histerični smeh reže ušesa okrog vodometa, ki šprica vodo po steni hotela, in riba skače iz njega do prvega nadstropja, kjer čaka ribič z mrežo.

Cancun je hotel pri hotelu in Karibsko morje turkizno modro tudi ko dežuje, in deževalo je tri dni in tri noči in poplave so bile velike in ljudje so se zavijali v pelerine in srebajoč kavo čakali, da grejo domov.

Nenehno o tem, kako naj drugega vpletem v tekst. Tebe, ki ti ponujam telo, a rojevaš besede. Vлага kot vezivo. Spet padci v blodnje. Na vrhu piramide vse v rdečem gori. Z znojem napita gola telesa lovijo med zublji žogo, ki ne sme pasti na tla.

Igra – to gibalo teme in svetlobe na igrišču življenja in smrti v obliki dvojne črke T, kjer podim žogo z glavo in rokami (neke vrste odbojka!), da bi padla skozi kamnito zanko na steni in bi mi bilo dano živeti. Tistemu, ki pade na tla umre in odide v Xibalbó, tako kot sta to storila Hunahpú in Xbalanqué.

Svetloba pleše v podobi pernate kače, njena usta so vhod v drobno smrti in rojstva. Spodaj pod templjem bakle razžarjajo igrišče na smrt. Igra belih, da ne bi padli v Xibalbó. Poraženci na oltarju imajo razparane prsi, prileti orel,

kljuje srce, odnese ga nazaj skozi vhod v počelo vsega. Telesa jočejo, krik para nebo. Pomiriti bolečino vsake tetive, ječati v spoznanju izvornega dna, telo se trga, zvoki so močnejši. Približal sem se potihno in ti si spala v sunkovitih vzdihih rahlo odprtih ust. Ti še ne veš, da si moj drugi, in roka zdrsi po stenju spomina. Kos za kosom razkrijem tvoje telo, da je povsem golo in gledam, kako se dvigujejo prsi. Nobenega prerajanja. Samo zafukano ponavljanje v odtisu besed nikoli do konca obnovljenega spomina. Moja roka se stegne, a jo zaustavi sopenje zraka. Gledam, precejam se skozi, dokler ne začne deževati, odpreš usta in dež umije znoj nemirne noči, polne sramu besed.

Ves sem iz motnega stekla, v katero so mi vrezali slepe tipalke občutij. Filigranskost zaznavanja, zamrežena v grobosti besed, da ne bi nikoli odstrl zagrinjala svoje rane, iz katere ne zmorem več pretočiti ljubezni. Le ihta v šivanju drobcev spomina, da bi vsaj nekdo obstal. Hlad spoznanja v besedah, za katerim gorim v nemoči utelesiti spomin. Se sploh lahko še bolj razbijem v neustavljivih protestih telesa? Nenehna prehajanja porazov skozi kri, ki mi je bila dana, ki vse pogosteje vre skozi nemiren pogled, v katerem je strah, da bom izgubil telo. (Spet!) Nepojemljive zahteve duše, da bi se razstavilo – ta potešitev po žrtvi, s pridihom slasti po smrti, ko ljubezni ne sme biti, ubija.

Tistega jutra te je zaščemelo nenavadno in napovedalo znoj telesa ob čaju, ko so se spogledale oči in se zarile v tvojo modrino. Posrkala si jih, da so vstale, sledile ponižno navzgor za teboj, kjer si se slekla. Bila si mirna, spregovorila si malo besed, slekla majico, pod njo ni bilo drugega kot bele prsi, vodnice. Gledal jih je razcvetene in zenice so postale bolj črne. Ukazala si, naj sleče hlače in on se je zmedel. Zasmejala si se, sama prijela za pas in ga s spretnimi prsti razpela, sunkovito potegnila hlače navzdol in ostal je pred tabo v tesnih črnih spodnjicah, ki so vabile v razporek.

“Sprosti se,” si rekla tjavendan in hotel ti je odgovoriti, pa si ga zaprla z dolgim francoskim poljubom, ki se je razvil v otrdlino. Prijela si jo in z roko zdrsela po njenem korenu, zatipala jajca, jih stisnila, v tem je zaječal, morda od strahu morda od ugodja, se podrsala vanj, ostala popolnoma gola (tvoje belo telo!). Z levo roko si segla po pas, zdrsela z njim okoli vratu, na usta vse niže do kurca, ga ovila in zategnila. Hotel se je upreti.

Ukazala si na vse štiri. Obotavlja te je ubogal, pred tabo sta vstali dve ritnici in sramežljivo stiskali moški ponos. Pričela si sopsti ob pogledu nanje, na moškega, ki postaja nemočen. Pod posteljo si poiskala jermen, s katerim prevezuješ prtljago, z njim sunkovito zvezala roke ob radiatorsko cev, razširila noge, da se je prikazala blede roza odprtina, ki jo je obkrožal mehek puh in se spiralasto vrtinčil po zadnji strani stegna navzdol. Zagrizla si v njegovo sredico, jo namastila, zadrla vanjo prst in soba je pričela stokati. Okrog pasu si navlažila rdeč kurac s slino, se zarila v odprtino, ki je vse bolj dobivala barvo, sprva počasi, potem hitreje. Ko si končala, si se nemočna ulegla na tla: “Zdaj sem tvoja! Pospermaj me, prosim, po celem telesu.” Res čudna so pota tvoje ga srca in mojega telesa.

Iz žehntečega zraka vdihavam slast trenutka, v njej vonj po tesnobi, od telesa kaplja (ne sme!). Kaj delaš zdaj?

Kako naj slečem svoje telo, ko pa že tako ne čutim kože? Nočem je več obleči, moja koža je morje. Sicer pa od vsega začetka ne morem povedati nič. Prešine me misel, za katero v naslednjem trenutku ne vem, da je bila. In pri tem biti odgovoren samemu sebi! Ne zmorem brati nazaj, ker tega ni. Vse je samo tukaj in kje se potem sploh spreminjam? Moram vsak trenutek časa pisati isto! Izgubljenost v dolgočasju istosti, iz katere odteka v goščo posmehljivega jezika moja kri. Edini način, da pozabim nase in nate.

Nervoza jutranjega odhoda. Že več dni me trese mraz, da se vračam. Zjutraj vem, da te bom klical brez metafor, nesposoben sežigam besede in podobe izgubljajo lesk, ker se spreminjajo v stvarnost.

“Hvala, ker si me spremljal,” rečeš in jaz na tvoj ukaz spontano neham pisati.

Sicer pa, za kaj gre v tem življenju pisave, razen kurbanja?